

Tabor za najstnike, številka 13

Težko življenje v Afganistanu

VEŠČINE:

Bliža se smučarska sezona

tabor

taborniška revija
XLVI 2001

POZDRAVLJENI

dragi gozdovniki in gozdovnice, pred vami je zadnja letošnja številka vaše revije. Verjetno boste opazili, da je tudi vsebina Gozdovnika nekoliko zaznamovana z dogodki, ki pretresajo svet - tako smo kar stiri strani namenili Afganistanu. Ker pa vse ni tako žalostno, so preostale strani revije bolj vedre - in taki bodite tudi vi!

Špela

Pošto lahko pošiljate na Gozdovnikov naslov:
Zveza tabornikov Slovenije, Parmova 33, 1000 Ljubljana
(s priložnostjo za Gozdovnika)
ali po elektronski pošti na naslov urednice:
spelan@hotmail.com

PSIH.

Pravila horoskopa poznaš, a ker so tako enostavna, jih lahko ponovimo: glede na to, katera je v tem trenutku tvoja najljubša barva, izveš, katero znamenje ti pripada. Potem si lahko v Gozdovniku prebereš modrost, ki velja prav zate.

rumena: NOŽ
oranžna: LOPATA
rdeča: VŽIGALICA
svetlo modra: VRVICA
temno modra: KOTLIČEK
vijolična: KOMPAS
zelena: GOJZAR
rjava: KLIN
bela: ŠOTORKA
črna: KITARA

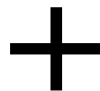

GOJZAR: V mrzlih zimskih dneh ti bo družbo ob peeenem kostanju delala neka tebi zelo draga oseba ...

2

ŠEGE

Taborniki se med sabo tikamo, ne glede na starostne in druge razlike. Tikali so se že predvojni skavti in gozdovniki, med seboj pa so se imenovali bratje in sestre.

V ZNAKU

OBLJUBLJAM

Obljuba je bila slovesen dogodek tudi pri predvojnih gozdovnikih. Tudi pri njih je imel osrednjo vlogo ogenj, ki je sploh simbol gozdovništva. Kot si lahko prebereš v 4. številki Gozdovnika (izšla je kot priloga decembrskega Tabora »davnega« leta 1998), smo tudi ideje večnega ognja prevzeli od gozdovnikov. Da ogenj ni ugasnil, so določili čuvaja ognja. Ob ognju so novinci opravili gozdovniški izpit, tam se zaobljubili in tam dobili tudi svoje gozdovniško ime.

Novinec je moral že pred zaobljubo izpolniti zahteve za taborniški izpit. Ta je bil sestavljen iz petih delov, in sicer je moral novi elan razložiti gozdovniški zakon, pokazati poznavanje razvoja taborništva, postaviti enostaven šotor, zakuriti ogenj in skuhati nekaj preprostih jedi ter izdelati predmet umetniške vrednosti. Poleg tega je moral v taboru molčati najmanj 6 ur.

Ko je novinec dokazal poznavanje pravkar naštetih praktičnih točk izpita, je moral ob tabornem ognju razložiti gozdovniški zakon in nato je lahko opravil obljubo. Obljubo je bral eden izmed vodnikov - ob tem so morali vsi okrog ognja vstati. Novinci so obljubo ponavljali za njim (stavke za stavkom), nato pa drug za drugim pristopali h glavarju rodu in mu podali roko. Ob tem so rekli: »Obljubljam!« Glavar je vsakemu novincu odgovoril: »Mir s teboj, brat!«

Pri nekaterih rodovih so vpeljali takoimenovano bratstvo ognja, kjer sta si po dva in dva člana obljubila pomoč v nesreči in nasploh v življenju. To se je zgodilo tako, da sta si nad ognjem podala roke in se pozdravila: »Pozdravljen, brat!« Slovesnost se je sklenila s pesmijo.

Še del gozdovniške obljube:

»Obljubljam, **da se bom ravnal po gozdovniškem zakonu**, da ne bom naredil ničesar, kar bi mu nasprotovalo. Varovati se hočem vsega, kar bi škodilo mojemu duhu in telesu, boril se bom proti vsem strastem, posebno proti pitju alkoholnih pijač in kajenju.

Obljubljam, da bom stremel za tem, da se razširi bratstvo med ljudmi, pravica in resnica mi bosta vodnici v vsem mojem udejstvovanju, branil bom male in zatirane proti močnim, neusmiljenim. Deloval bom za vzgojo novega, prirodnega človeka, v katerem bo bivala gozdovniška modrost mojih pradedov.

Obljubljam, da bom ljubil svojo domovino in narod in vse ljudi, da bom zvest samemu sebi in dober prijatelj vsem, ki so zabredli v nesreče.«

Vir:

Črtomir Zorec: *Taborniški red. 1925*

NOŽ: Kaj se obotavljaš? Je tako težko tistega, ki ti je všeč, povabiti v kino? Ali na primer na vročo čokolado?

KOMPAS: Tisto, o čemer sanjaš že vse leto, se utegne uresničiti še pred začetkom veselega decembra. Ali najpozneje takrat.

ZGODBA O ... MAVGLIJU

O Knjigi o džungli si verjetno že slišal/-a, celoveeerna risanka, posneta po zgodbi Rudyarda Kiplinga (čeprav nekoliko spremenjena), je žela velike uspehe. Pisatelj, znan tudi po povesti Kim, je za svoje delo leta 1907 dobil Nobelovo nagrado za literaturo. Pri skavtih in tabornikih je na Knjigo o džungli vezanih nekaj poimenovanj. Baden Powell je na primer starostno skupino najmlajših tabornikov imenoval voleiči - dečka Mavglija, ki se je izgubil v gozdu (ali pa so ga tam zapustili), je namreč posvojila in vzgajala volčja družina. Vodji volčjega tropa v Knjigi o džungli je ime Akila, v prenesenem pomenu pa to predstavlja vodnika, ki ga morajo vsi poslušati. Za to, da se boste morda navdušili za branje, vam ponujamo odlomek z začetka zgodbe.

Bilo je v Sionijskih hribih, nekega zelo toplega večera, ob sedmih, ko se je oče Volk zbudil po dnevnem počitku, se popraskal, zazelal in drugo za drugo razkročil šape, da si prežene občutek zaspanosti iz konic. Mati Volkulja je ležala z velikim sivim smrčkom nad svojimi četverimi mladiči, ki so se prekopicivali in cvilili, in mesec je sijal skozi vhod v votlino, v kateri so vsi prebivali. »Augrh!« je rekel oče Volk, »spet je čas, da grem lovit«; in ravno se je mislil zagnati navzdol po bregu, ko je legla čez prag majhna senca s košatim repom in zacvilila: »Najte spremlja sreča, o poglavar volkov;

in srečo in močne bele zobe želim plemenitim otrokom, da ne bi nikoli pozabili lačnih na tem svetu.« To je bil šakal - Tabaki, piskrolizec - in indijski volkovi Tabakija zaničujejo, ker teka okoli in dela zgago, raznaša čenče, in je cunje in koščke usnja z vaških smetišč. Vendar se ga tudi bojijo, zakaj Tabaki ponori pogosteje kot katera si bodi druga žival v džungli, in tedaj pozabi, da se je kdaj koga bal, podi se skozi gozd in grize vse, kar mu pride na pot. Celo tiger zbeži in se skrrije, kadar mali Tabaki znori, zakaj norost je največja sramota, ki lahko doleti divje bitje. Mi pravimo temu steklina, oni pa pravijo *divani* - blaznost - in bežijo.

»Pa vstopi in poglej,« je rekel togo oče Volk; »ampak živeža ni ne notri.«

»Za volka ne,« je rekel Tabaki; »za tako uborno bitje, kot sem jaz, pa je suha kost prava pojedina. Kdo pa smo mi, *Gidurlog* (šakalji rod), da bi si smeli izbirati?« Smuknil je na zadnji konec votline, našel tam jelenovo kost, ki se je je držalo še malo mesa, se usedel in zael veselo gladati.

»Prisrčna hvala za to dobro večerjo,« je dejal, oblizujoč si ustnice. »Kako lepi so plemeniti otroci! Kako velike oči imajo! In tako so mladi! Resnično, da, lahko bi se bil spominjal, da so otroci kraljev že v zaeetku možje.« Tabaki je seveda prav tako dobro kot vsakdo drug vedel, da ni večje nesreče, kot če hvališ otroke v njihovi navzočnosti: in bilo mu je všeč, ko je videl, kako neprijetno je očetu Volku in materi Volkulji.

Sedel je pri miru in se veselil malo pridnosti, ki jo je naredil; potem je rekel hudobno:

»Šir kan, Veliki, je prestavil svoja lovišča. Prihodnji mesec bo lovil v teh hribih, tako mi je povedal.«

Šir kan je bil tiger, ki je živel blizu reke Vejangange, dvajset milj proe.

»Do tega nima pravice!« je jezno začel oče Volk. »Po džungelski postavi nima pravice menjavati svoj okoliš brez primerne opozorila. Deset milj naokoli nam bo splašil vso divjačino, jaz pa - jaz moram te dni ubijati za dva.«

»Njegova mati je že vedela, zakaj ga je

KITARA: Tudi letos bo sneg, brez skrbi, uživanje ne strmih smueinah ti ne uide.

imenovala Langri (Šepavec), « je mirno rekla mati Volkulja. »Že od rojstva je na eno nogo hrom. Zato je zmerom ubijal samo živino. Vašeani ob Vejnangi so jezni nanj, in zdaj je prišel semkaj, da bo razrazil naše vaščane. Iskali ga bodo po džungli, ko bo daleč proč, in midva z otroki bova morala bežati, ko bodo zažigali travo. Zares, zelo sva hvaležna Šir kanu!»

»Ali naj mu povem o vajini hvaležnosti?« je vprašal Tabaki.

»Ven!« je zarenčal oče Volk. »Poberi se in lovi s svojim gospodarjem. Za to noč si naredil že dovolj hudega.«

»Grem,« je mirno rekel Tabaki. »Šir kana lahko slišita doli v goščavi. Jaz bi si bil lahko prihranil svoje sporočilo.«

Oče Volk je prisluhnil in zaslišal od spodaj, iz doline, ki se je spuščala k majhnim rečici, suho, jezno, renčeče, enolično zavijanje tигра, ki ni nič ujel

in mu je vseeno, če zve za to vsa džungla.

»Norec!« je rekel oče Volk. »Da začne nočno delo s tem hrupom! Mar misli, da so naši jeleni kakor njegovi debeli voli ob Vejnangi?«

»Pst! Nocoj ne lovi ne jelena ne vola,« je rekla mati Volkulja. »Človeka lovi.« Zavijanje se je bilo spremenilo v nekakšno brneče predenje, ki se je zdelo, kakor da prihaja od vseh strani neba. To je bil tisti glas, ki zbega drvarje in cigane, ko spijo na prostem, in jih včasih požene naravnost tigru v žrelo.

»Človeka!« je začel oče Volk in pokazal vse svoje bele zobe. »Hu! Kaj ni dovolj hroščev in žab po lužah, da mora jesti Eloveka, pa še na našem svetu?«

Postava džungle, ki nikoli neesar ne ukazuje brez razloga, prepoveduje vsem živalim, da bi jedle Človeka, razen če žival ubija, zato da bi pokazala

svojim otrokom, kako se ubija, in tedaj mora loviti zunaj lovišča svojega krdela ali rodu. Pravi razlog te prepovedi je pač, ker ubijanje ljudi pomeni, da bodo prej ali slej prišli beli možje na slonih, s puškami, in na stotine rjavih mož z gongi, raketami in plamenicami. Tedaj trpijo vsi v džungli. Razlog, ki si ga navajajo živali med seboj, je ta, da je Elovek med vsemi živimi bitji najšibkejši in najbolj brez obrambe, in da ni plemenito, ee se ga lotiš. Pravijo tudi - in to je res - da tisti, ki jedo ljudi, dobivajo garje in izgublajo zobe.

Predenje je postalo glasnejše in se končalo s krepkim grlnim »Aaarh!«, ko je tiger naskočil.

Potem je Šir kan zatulil - to tuljenje ni bilo nič podobno tigrovemu. »Zgrešil je,« je rekla mati Volkulja. »Kaj pa je?« Oče Volk je stekel nekaj korakov ven in slišal, kako Šir kan divje momlja in

godrnja, medtem ko se premetava po puščavi.

»Ta norec je bil tako brez pameti, da je skočil v drvarjev taborni ogenj in si opeknel šape,« je rekel oče Volk in zarenčal. »Tabaki je z njim.«

»Nekaj prihaja po bregu navgor,« je rekla mati Volkulja in zastrigla z enim ušesom. »Pripravi se.«

Grmovje v goščavi je malo zašumelo, in oče Volk se je prihlulil z zadnjim delom telesa k tlom, pripravil za skok. Ko bi ga bili tedaj opazovali, bi bili videli najbolj čudovito reč na svetu - volka, ki se je ustavil sredi skoka. Pognal se je bil, preden je videl, proti čemu je skočil, in potem se je skušal zaustaviti. Tako se je zgodilo, da je šinil poldrugi meter visoko naravnost v zrak in se spustil na tla skoraj prav tam, od koder je bil skočil.

»Človek!« je zarenčal. »Človeški mladič. Poglej!«

Ravno njemu nasproti, držee se za nizko vejo, je stal gol rjav otroček, ki toliko da je znal hoditi - tako mehka, oblata drobna stvarca pač še nikoli ni prišla pred volčji brlog. Pogledal je očetu Volku naravnost v obraz in se zasmejal.

»To da je človeški mladič?« je rekla mati Volkulja. »Nikoli še nisem nobenega videla. Prinesi ga sem.«

Volk je vajen prenašati svoje mladiče, in more, če je treba, nositi v gobcu jajce, ne da bi ga zdrobil, in čeprav so se čeljusti očeta Volka sklenile na otrokovem hrbtu, noben zob ni niti oprasnil otrokove kože, ko ga je položil med mladice.

»Kako je majhen! Kako je gol, in - kako pogumen!« je tiho rekla mati Volkulja. Otroček se je prerival med mladici, da bi se približal njenemu toplemu kožuhu. »Ahai! Se že hrani skupaj z drugimi. To je torej eloveški mladič.

No, ali se je kak volk že lahko pohvalil, da je imel človeškega mladiča med svojimi otroki?«

Tako je Mavgli prišel k volčji družini, ki ga je vzgojila in branila pred nevarnostmi džungle. Preden se lotiš branje knjige, pa odgovori na vprašanje, ali poznaš kakšen evropski mit o eloveku, ki ga je - podobno kot Mavglija - hranila volkulja. Legenda je povezana z nekim evropskim mestom. Če ne veš, vprašaj vodnika.

Odloemek je iz knjige: Ruyard Kipling: Knjiga o džungli. Prevod: Janez Gradišnik. Izdala Mladinska knjiga, 1965.

Ilustriral Šeki

KUHINJA MARELIČNE TORTICE in SADNI KOLAČ

Za 16 tortic potrebuješ:

- 125 g margarine,
- 125 g sladkorja,
- 1 vrečko vaniljinega sladkorja,
- 3 jajca,
- 150 g moke,
- noževo konico pecilnega praška,
- 16 polovic marelic (svežih ali vložnih),
- 16 modelčkov iz papirja.

1. Margarino, sladkor, vaniljin sladkor, jajca, moko in pecilni prašek daj v skledo in vse skupaj z mešalnikom stepaj dve minuti, da nastane gladka zmes.
2. Razpolovi 8 marelic in jim odstrani koščice ali pa izberi 16 lepih vložnih polovic. Stresi jih na cedilo, kjer naj se dobro odcedijo.
3. V vsak papirnat modelček nadevaj 2 žlici testa in nanj položi polovico marelice.
4. Rešetko v pečici postavi na srednjo višino, zloži nanjo modeleke s torticami in zapri pečico. Temperaturo naravnaj na 180 stopinj Celzija, tortice pa naj se pečejo od 15 do 20 minut.
5. Pečene tortice vzemi iz pečice. Ko se nekoliko ohladijo, jih lahko narahlo posuješ s sladkorjem ali pa jih postrežeš s stepeno sladko smetano.

Iz testa za marelične tortice lahko spečeš tudi sadni kolač.

1. Z margarino dobro namaži model za torte, ga napolni s testom in lepo zglati na površini.
2. Testo obloži s 500 grami sadja (uporabiš lahko izkoščičene češnje, razpolovljene češplje, jabolka ali drugo sadje).
3. Kolač peci v pečici pri 180 stopinjah Celzija, in sicer od 25 do 30 minut.

Recept smo si izposodili iz knjige:

Sigrid in Harald Theilig: Radi kubamo. Pri DZS v Ljubljani je izšla leta 1983.

ROKA PRIJATELJSTVA

AFGANISTAN

V zadnjem času ste verjetno veliko slišali o Afganistanu kot o državi, ki daje zatočišče mednarodnim teroristom. Žalostno dejstvo je, da je zdajšnja vojna, ki so jo oktobra začele Združene države Amerike skupaj z Veliko Britanijo, le še ena v nizu katastrof v tej državi. Afganistanci so navajeni vojne, saj z njo živijo že več kot 20 let. Leta 1979 so afganistansko ozemlje okupirali vojaki Sovjetske zveze, naslednja leta pa so bila v znamenju vojne, ki so jo zakrivile in tudi podpirale (z finančno in vojaško pomočjo) velike sile: na eni strani Sovjetska zveza, na drugi Združene države Amerike, ki so se proti sovjetski okupaciji Afganistana borile tudi s šolanjem plačancev (med temi, ki so jih podpirali Američani, so bili takrat tudi talibani). Mlada generacija Afganistancev je tako od rojstva živila z vojno. Na fotografijah, ki so jih v minulih mesecih in letih posneli v Afganistanu, vidimo tudi šestletne otroke s puškami. Leta 1989 je tuja vojska zapustila državo, vojna pa je trajala še naprej, saj so se različne skupine spopadale oblast. Vojna je med Afganistanci zahtevala skoraj dva milijona smrtnih žrtev. 1996. leta je na oblast uspelo priti talibanom (ali talibom), razmere pa se pod njihovim režimom niso izboljšale. Njihovo vladavino zaznamuje veliko nasilje nad ženskami in političnimi nasprotniki.

Talibani so ob prihodu na oblast brez sojenja usmrtili politične nasprotnike. Za prestopke so uvedli stroge kazni - tistemu, ki zagreši tatvino, na primer odsekajo roko. Za izražanje stališč, ki niso v skladu z uradnimi stališči oblasti, grozi smrtna kazen. Ta je zagrožena tudi za širjenje kršanske vere - talibani že več mesecev v priporu zadržujejo osem tujih človekoljubnih delavcev, ki jim grozi smrt, ker naj bi širili krščanstvo. Vsi pozivi mednarodne skupnosti, naj zajete tujce izpustijo, so bili neuspešni.

Teror nad ženskami

Talibani so ženskam odvzeli vse pravice, ki so jih imele do takrat. Zaprli so dekliške šole, dekletom prepovedali šolanje. Nekaj se jih je temu uprlo in skrivaj organiziralo zasebne šole

za dekleta. Ta dejavnost pa je zelo nevarna, saj jim za to grozi smrtna kazen. Ženskam so tudi prepovedali zaposlovanje. Med tistimi, ki niso smele več v službo (nekatero so bile v prejšnjih časih na zelo visokih položajih), je tudi 50 tisoč takih, ki so soproge izgubile v vojni in so dotlej edine služile denar za preživetje družine. Te so obsojene na beračenje, tudi na prostitucijo.

Ker ženske ne smejo delati, je v vsem Afganistanu le malo zdravnic, tiste, ki so, to delo opravljajo nezakonito; k moškimi zdravnikom pa ženske ne smejo brez spremstva. Aprila lani so tako iz Herata poročali, da so predstavniki talibanske verske policije vstopili v zobozdravstveno ordinacijo ravno takrat, ko je zdravil zobe neke žen-

ske. Ta je k zobozdravniku prišla brez spremstva. Ker jo je sprejel, so ga aretirali in zaprli za dva dni - ob tem so mu zagrozili, da bodo, če bi se kaj podobnega ponovilo, za vedno zaprli njegovo ordinacijo.

Ženske morajo biti v javnosti popolnoma zakrite - tiste, ki imajo odkrit obraz ali komolce, pretepejo kar na

ŠOTORKA: Nekega prijatelja si malo užalil-a. Prav bi bilo, da se opravičiš, ker nimaš vedno ti prav!

ulici. Ženske tudi ne smejo nositi nobenega nakita.

Že samo to, da se ženske pojavijo na javnem mestu, je lahko zanje usodno. V mestu Harat je pred nekaj leti talibansko vozilo do smrti povozilo neko Afganistanko. Guverner mesta ni sprožil preiskave, saj je, kot je dejal, šlo le za žensko, ki tako ali tako ne bi smela biti v javnosti. »Ženske so lahko le doma ali pa v grobu,« je takrat izjavil.

Prisilne poroke

Teror nad ženskami pa se ni tu ni ustavil. Poročajo o številnih primerih pri-

silnih porok in prostitucije, veliko žensk so nasilno izgnali od doma. Ena izmed teh, ki se je morala na zahtevo očeta poročiti proti svoji volji, je Khadija. Že v zgodnjem otroštvu se je morala preseliti k Mirvaisu, starejšemu moškemu iz iste vasi. Kmalu so se pojavile težave. Mirvais je veliko pil in jo pretepal. Khadija ni mogla poiskati nobene zaščite – ženske pod talibanskim režimom so namreč brez kakršnih koli pravic. Izhod je našla v samoumru. Zhara je živela v isti vasi – tudi njo je hotel oče kot mladoletno prisilno omožiti, a se je po poroki vrnila domov. Z grožnjami in pretepanjem jo

LOPATA: Jesen je pravi čas, da se vzameš v roke in se odločiš, da bodo v tvoji redovalnici v tem šolskem letu same dobre ocene!

je oče prisilil, da je šla nazaj k možu. Ker je bilo to zanj nevdržno, se je

TO JE MOJA ŽENA! KAJ NI PRAVA LEPOTICA?!

polila z bencinom in zažgala.

Prisilne poroke deklet, po večini zelo mladih, so tudi posledica velike revščine. Starši tako nekemu poplačajo finančni dolg s tem, da mu prepustijo hčerko. Zelo mlade deklice, stare tudi le sedem let, se morajo tako poročiti z 20 let starejšimi moškimi ...

Ogrožene niso samo ženske, nasilje oblasti občutijo vsi. Talibani ne le da neosnovano aretirajo ljudi in jih zapirajo v ječe (moške zapirajo, že če nji-

hova brada ni dovo silen način novčijo svoje vojake. Prebivalci so tako ujeti med dve vojskujoči se strani ...

Revščina

Dolgoletno nasilje in teror oblasti spremljajo suše in hude zime, ki vsako leto pobijejo na tisoče prebivalcev, ki pač nimajo kje živeti. Unicef s hrano in najnujnejšimi zdravili pomaga več kot petim milijonom Afganistancem. Najbolj prizadeti so prav ženske in otroci. Vsak četrti otrok v Afganistanu umre pred dopolnjenim petim

letom starosti – zaradi pomanjkanja hrane in pitne vode, hudega mraza, zaradi min in neekplodiranih bomb. Umirajo za - v zahodnem svetu nedolžnimi - otroškimi boleznimi, ker ni denarja za cepiva in zdravila. Velika večina tistih, ki preživijo, živi v veliki revščini. Skoraj polovica vseh otrok je podhranjenih. Osnovno šolo obiskuje le 4-5 odstotkov otrok. Nepismenost odraslih je velika, posebej pri ženskah - le 4 odstotke žensk zna brati in pisati. Le 12 odstotkov prebivalcev ima dostop do urejenih sanitarij in pitne

vode. Celo v prestolnici Kabul je večina ljudi brez elektrike in tekoče vode. Redki so, ki imajo radijski sprejemnik, televizijo pa so talibani tako ali tako prepovedali, ker ne dovolijo nobenih podob.

Pred leti je bilo v nekem tujem časniku objavljeno poročilo o moškem, ki je s solznimi očmi prodajal svoje tri otroke (dva fanta in eno deklenco), saj ni imel denarja, da bi prehranil njih in sebe. Poročali so o več podobnih primerih. Znani so tudi primeri, ko so člani cele družine skupaj naredili samomor, ker niso imeli prav nič za jesti.

Ena izmed zapuščin dolgoletne ruske okupacije so protipehotne mine. Po ocenah jih je po Afganistanu posejanih približno 10 milijonov. Ena izmed njegovih številnih žrtev je tudi 16-letni prodajalec sladoleda Assadullah, ki je pred nekaj tedni kot begunec zbežal iz Afganistana v sosednji Pakistan. Ob eksploziji mine je izgubil nogo. Gre le za enega izmed mnogih afganistanskih otrok, ki so, ker so po nesreči stopili na mino, postali invalidi.

Begunci

Zaradi nevzdržnih življenjskih razmer pod talibanskim režimom, dolgoletnih vojaških spopadov med vladnimi in opozicijskimi silami, lakote in terorja oblasti je več milijonov ljudi zapustilo domove in zbežalo v begunska taborišča na sever ali na jug Afganistana in v sosednje države, predvsem v Iran in Pakistan. Samo mejo z Iranom je že pred začetkom ameriških napadov vsak dan prečkalo več kot tisoč ljudi.

Po začetku zdajšnjih napadov se je število beguncev še povečalo. Ena izmed več deset tisoč nesrečnih družin, ki so v minulih tednih zbežale iz afganistan-

ske prestolnice Kabul, je tudi družina 12-letnega Faisa. Z mamo, dvema mlajšima bratoma in petletno sestrico so živeli v najeti sobici v Kabulu. Družino je preživel Fais, s skromnimi sredstvi, ki jih je zaslužil s celodnevno delom v pekarni. Zaradi bombardiranja so bili vsi zelo prestrašeni, v mestu so zaprli večino trgovin, pekarna, v kateri je delal Fais, je svojo proizvodnjo zmanjšala na tretjino. Družina, ki je bila že prej pogosto lačna, je tako morala zapustiti dom.

Težko je tudi življenje v begunskih taboriščih, kjer številni ne preživijo pri -26 stopinjah Celzija (tako mrzle so namreč tamkajšnje zime), poleg tega za begunce ni dovolj hrane, pitne vode in zdravil za bolezni, ki so v razvitem svetu sicer ozdravljive, tam se pa žal največkrat končalo s smrtjo.

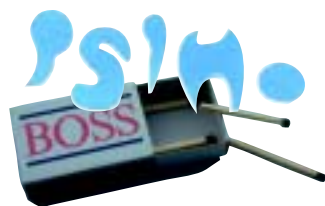
»Lansko zimo je umrl moj prijatelj Mohamed. Takrat je deževalo in bilo je zelo mrzlo. Tu umre veliko otrok,« pripoveduje 11-letni Rahmudin, ki podobno kot mnogi drugi razseljeni otroci v Afganistanu živi v starem šotoru, nosi stare obleke, čevljev pa nima, ampak hodi bos, tudi pozimi. Včasih tudi ves dan nima kaj za jesti. V begunskih taboriščih blizu Herata na jugu Afganistana živi več sto tisoč ljudi, večina v šotorih, nekateri pa se morajo zadovoljiti z luknjo,

izkopano v zemljo in prekrito s stariimi cunjami. Dom so zapustili zaradi več let trajajoče suše, zaradi katere jim je primanjkovalo tako hrane kot vode. Zaradi težko dostopnega terena, še posebej pozimi, ko zapade veliko snega, so v te kraje težko prodrli tudi konvoji s humanitarno pomočjo. Zdaj, zaradi napadov, se je do begunskih taborišč v Afganistanu praktično nemogoče prebiti.

Organizacija Human Rights Watch je v poročilu, ki ga je objavila decembra 2000, zapisala, da je Afganistan v 20 letih vojne izgubil tretjino svojega prebivalstva. Ubityh je bilo približno 1,5 milijona ljudi. 5 milijonov jih je zbežalo v Iran in Pakistan, neznano število v druge države.

Prerejeno po poročilih Unicefa in tiskovne agencije Reuter

Ilustriral Šeki

VŽIGALICA: Če te pozna jesen spravlja v obup ... ni kaj za reči, razen da se moraš z mrlim vremenom in kratkimi dnevi sprijazniti. Ne bo dolgo.

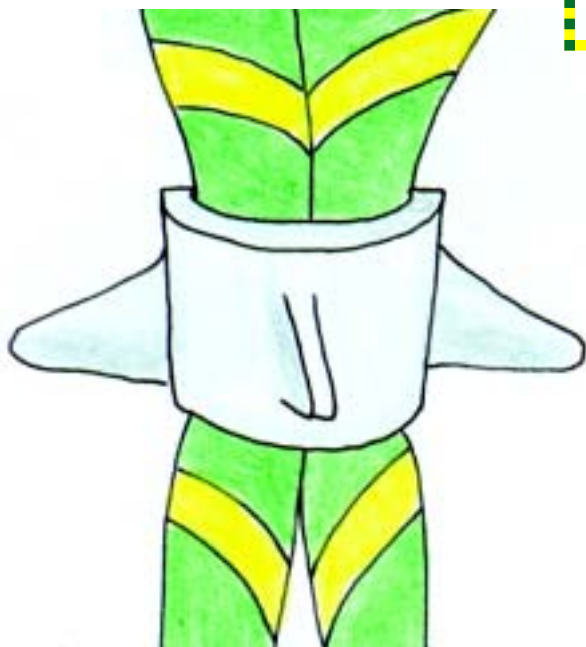
VRVICA: Vodova srečanja bodo v naslednjih dneh prav zabavna, če se za to potrudiš tudi ti! Pripravi presenečenje vodniku!

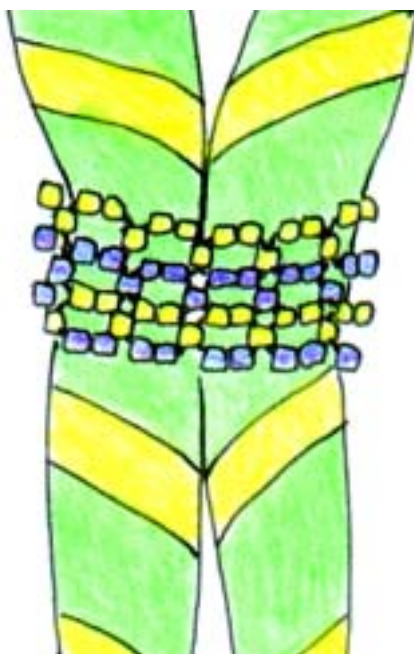
USTVARJAMO NEKAJ IDEJ ZA OBROČKE ZA RUTO

Prpravila Ema

Pred vami je nekaj idej za izdelavo obročkov za rutice, ki jih lahko sami ali skupaj z vodom naredite na vodovem sestanku. Lahko pa si omislite tudi svoje in nam jih pošljete.

Živalska kost (vretence)

S pomočjo plastičnih korald, ki jih nanizamo na laks

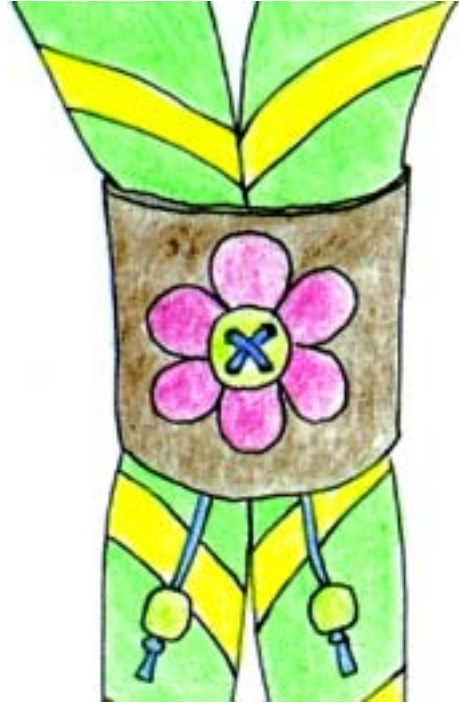
KLIN: Šal in rokavice, ki ti jih bo kupila mama, ti sicer ne bodo prav nič všeč, zato pa bodo gotovo všeč nekemu drugemu ...

Hi, Hi

Garfield: Ljubezen pride in gre.
Lazanja pa je večna ...

Vrvica, prepletena z ambulantnimi vozli

Usnjen trak, zašit skupaj, nanj pa pritrjeni razni vzorci

Lesene palčke, preluknjane in povezane z vrvico

KOTLIČEK: Zaradi orumenelega listja si tudi ti malo žalosten/žalostna. A bližajoci se prazniki te bodo hitro spravili v dobro voljo.

Hi, Hi

Včeraj sem ves dan blodil po mestu in spraševal, koliko je ura. Vsakič sem dobil drugačen odgovor ...

ZANIMIVOSTI SVETI MARTIN IN SVETI MIKLAVŽ

Pozni jesenski čas je tudi obdobje številnih praznovanj. že čez nekaj dni (11. novembra) bomo marsikje po Sloveniji praznovali martinovo, dan, za katerega pravijo, da se takrat mošt spremeni v vino. Manj kot mesec dni pozneje pa se bomo veselili prihoda Miklavža, ki na predvečer svojega goda (6. decembra) obdaruje otroke. Kdo pa sta pravzaprav bila sv. Martin in sv. Miklavž?

MARTINOVO

Pršu je, pršu sveti Martin,
on ga je krstil, jest ga bom pil.
Kume moj dragi, zdaj se napi,
dugo ga ne boš, zda se navži

Že davno pred prihodom krščanstva
so naši predniki v novembru
obhajali praznik v zahvalo za letino
in tudi koline, ko so si pripravljali

zaloge za zimo. Praznovanje samo se
torej ni začelo šele s krščanskim
svetnikom Martinom.

Pol plašča beraču

Sveti Martin je bil misijonar, ki je v 4. stoletju deloval v Galiji, današnji Franciji. Med ljudmi je bil zelo priljubljen zaradi izredne skromnosti in nesebičnosti. Tako je znana zgodba, da je pred mestnimi vrati v Amiensu delil svoj plašč s prezeblim beračem. Na Slovenskem so ga upodabljali predvsem kot usmiljenega vojščaka, ki z mečem reže svoj plašč, da ga bo pol dal golemu revežu. Ljudje so govorili tudi o tem, da je ozdravil, obujal od mrtvih, izganjal hudobne duhove in krotil divje živali.

Gosi in vino

S praznovanjem martinovega je povezano tradicionalno uživanje pečene gosi. Po neki legendi, ki je sicer nastala šele precej po njegovi smrti, naj bi gosi izdale sv. Martina. Ta se je skrtil, ko so ga iskali, da bi mu sporočili novico, da so ga izvolili za škofa. Gosi pa so ga izdale, zato morajo za kazen umreti na dan njegove smrti. Od tu naj bi izhajala navada, da je treba na Martinovo nedeljo jesti pečeno gos.

V vinskih deželah se je gosi ob praznovanju martinovega pridružilo vino, ki prav ta čas dozori. (Vinska trta je sicer v starih izročilih veljala za sveto rastlino.) Tako se je rodila legenda, da je sveti Martin spremenil

vodo v vino. Zato je znan običaj, da na martinovo krstijo pijačo, ki je bila do tega trenutka mošt, v vino.

MIKLAVŽ

Miklavž pri nas pravimo svetemu Nikolaju, enemu izmed najbolj priljubljenih svetnikov sploh. V četrtem stoletju je bil škof v Miri v Likiji (turško okrožje Antalija). Eni Nikolaj izhaja iz grškega imena Nikolaos in pomegi zmago ljudstva.

Nikolajeva starša sta umrla zaradi kuge, veliko premoženje, ki ga je podedoval, pa je razdelil med reveže. Zaradi boja za krščansko vero je več let preživel v ječi, izpustili pa so ga, ko je rimski cesar Konstantin krščanstvo priznal za državno vero.

Čudodelnik

Nikolaj je kmalu postal eden izmed najbolj priljubljenih svetnikov v vzhodni Cerkvi, več ruskih carjev je nosilo njegovo ime. Njegove kosti, ki so bile shranjene v sarkofagu v Miri, pa naj bi v 11. stoletju nasilno odpeljali v italijanski Bari, kjer še zdaj vsako leto praznujejo ta dogodek. Romarji, ki prihajajo v Bari častit njegove posmrtno ostanke, verjamejo, da iz sarkofaga prihajajo zdravilne vibracije.

V Sloveniji je prav Nikolaju posvečenih največ cerkva, približno 200. Med drugim mu je posvečena ljubljanska stolnica. Zelo je priljubljen tudi v drugih državah, še posebej ga je sprejelo nizozemsko mesto Amsterdam, kjer mu pravijo Sinterklaas. Vsako leto 6. decembra pripluje z ladjo v amsterdamsko пристanišče, kjer ga pričakajo tisoči

Ei, Ei

Jure obišče prijatelja Aleša v zaporu in ga vpraša, kako se ima:

- Tako je kot doma. Hrana je slaba, molčati moram, pa tudi ven ne smem nikamor!

otrok, po ulicah pa je karnevalsko vzdusje. Miklavž je tudi zaščitnik New Yorka.

Legenda

Upodabljajo ga v škofovski obleki, s tremi zlatimi krogli na knjigi, tremi jabolki, hlebčki ali kamni, tremi dečki, ki stopajo iz čolna, ter s sidrom in ladjo. Tri zlate krogle naj bi označevale tri zlate kepe ali mošnje z zlatom, s katerimi naj bi Nikolaj obdaril tri revna dekleta. S tem je njihovega očca rešil sramote, ker ni imel dovolj denarja za doto. Svetnik je kepe zlata neke noči porinil skozi njihovo okno. Ena je pristala v copatu pred ognjiščem - od tod najbrž šega, da otrokom darila prinaša ponoči v nogavice, čevlje ali copate.

Neka druga legenda pravi, da je neki krčmar ali mesar umoril tri popotne študente, jih razsekal in skrtil v kadi. Sveti Miklavž, ki je pripotoval mimo, je zaznal zločin in študente obudil v življenje. Zato sveti Miklavž ali Nikolaj velja za zavetnika študentov. Je tudi zavetnik splavarjev, čolnarjev in ribičev - vseh poklicev, povezanih z vodo. To je povezano z legendo, da je nekoč pomiril nevihto na morju, pa tudi z dejstvom, da so njegove posmrtno ostanke prepeljali čez morje (namreč iz turške Mire v italijanski Bari).

Ei, Ei

Zdravnik reče pacientu:

- Ne morem in ne morem odkriti, kaj vam je, mislim pa, da je kriva pijača.

- Nič hudega, bom pa še enkrat prišel, ko boste trezni.

Parkeljni

Miklavža spremljajo parkeljni (hudiči, zlodeji), ki kaznujejo poredne otroke. V nekaterih krajih je šega, da se vaški fantje že nekaj dni pred Miklavžem našemijo v parkeljne in zvečer strašijo otroke. Drugod Miklavža samega ne poznajo, parkeljni pa razsajajo sami. Seveda so vedno kosmati, rogati in strašni ter rožljajo z verigami.

Obdarovanje

Miklavž je tako zelo priljubljen tudi zato, ker prinaša darila, zlasti otrokom. Pri tem ne gre za kakšne zelo dragocene darove. Tradicionalno je nosil predvsem jabolka, hruške, orehe, lešnike, kakšen zavitek sladkarij, pozneje tudi igrače.

Pričakovanje Miklavževega prihoda je vedno vzbujalo domišljijo. Tako so skoraj v vsej Sloveniji rdečo zarjo na nebu v večerih pred 6. decembrom razlagali tako, da Miklavž piškote peče.

Vir: Damjan J. Ovsec: Velika knjiga o praznikih. Ljubljana: Domus, 1992.

Ilustriral Šeki

SMUČANJE

1. list / smučar

Do koledarskega začetka zime sicer manjka še več kot mesec dni, prvi sneg pa lahko pričakujemo že prav kmalu. In smučarska sezona bo tako vsak čas tukaj. Preden pa si nadenemo smuči in se spustimo po strmini, se moramo seznaniti o pravilih varnega smučanja. Tisti, ki nameravate letos prvič stopiti na smuči, pa si lahko preberete še nekaj napotkov.

Kako začeti?

Za začetek potrebujš seveda **smuči**. Že vee let prodajajo predvsem smuči s poudarjenim stranskim lokom (tako imenovane carving), ki omogočajo lažje spreminjanje smeri, lahkotnejše in manj naporno smučanje in hitrejši napredek pri učenju smučanja. Smuči s poudarjenim stranskim lokom so od 20 do 40 cm krajše od klasičnih smuči, s katerimi smo smučali pred nekaj leti. Ob nakupu je najbolje, da vzamemo s seboj nekoga, ki nam bo - glede na naše znanje smučanja - znal svetovati, kakšne smuči naj kupimo, ali pa za nasvet vprašamo prodajalca. Poleg smuči potrebujemo smučarske **palice**, ki naj segajo približno do višine prsi. Ko jih vbodemo, je tako v komolenem sklepu pravi kot. **Smučarski čevlji** morajo biti ravno prav veliki (ne smejo ti biti premajhni, prav tako pa naj ti starši ne kupujejo prevelikih čevljev, češ da ti bo noga še zrastle, pa bo treba prihodnje leto potem kupiti nove čevlje). **Smučarski kombinezon** in **rokavice** naj bodo iz nepremočljive tkanine. Pametno je, da imaš pod kombinezonom oblečenih več tanjših puloverjev, tako da se lahko sproti oblačiš glede na zunanje temperature in svoje napore na snegu.

Med obvezno smučarsko opremo sodijo tudi **sončna očala** z zaščito pred UV-žarki, v sončnem vremenu pa si moraš s **kremo** z visokim zaščitnim faktorjem zavarovati tudi kožo in ustnice.

Zdaj pa na sneg!

Če si prvič na smučeh, si za začetek učenja skupaj s starši ali prijatelji izberi raven teren. Da bo učenje bolj zabavno, se lahko igrate igrice, kot so na primer:

- lovljenje na eni ali na obeh smučeh,
- poskakovanje na smučeh,

- prestopanje različnih ovir, kot so palica, smrekove veje ...,
- oponašanje gibanj različnih živali ali predmetov,
- risanje zvezdic s smučmi itd.

Potem, ko se navadiš na smuči, ti tudi premagovanje blagih strmin ne bo delalo večjih težav. Ko obvladaš smuk po njih, si lahko s prijatelji vožnjo popestrite tako, da se spuščate pod različnimi ovirami (na primer pod »mostom«, ki ga naredite iz smučarskih palic), tako da izmenično dvigujete zadnje dele leve in desne smučke, med smučanjem po tleh pobirate različne

NASE VEŠTINE

predmete (na primer »pozabljene« ro-kavice) ali pa s kepo skušate zadeti tarčo (pa naj to ne bo kakšna nezna-na tetka, ki gre slučajno mimo, ali pa vetrobransko steklo avtomobila, par-kiranega v bližini!).

Na smučišču

Za smučanje vedno izberi teren, pri-meren svojemu znanju in sposobno-stim ter vremenskim razmeram. Upo-števaj varnostno razdaljo do drugih smučarjev (tistih pred tabo) in bodi pripravljen na njihovo morebitno ne-nadno spremembo smeri ali ustavitve, da se ne bo zgodil kakšen boleč trk. Zdaj pa si poglejmo še deseti pravil FIS za varno smučanje:

- 1. OBZIRNOST DO DRUGEGA:** Smučar se mora obnašati tako, da ne ogro-ža ali poškoduje drugega.
- 2. SMUČARSKO ZNANJE:** Smučar ne sme voziti na pamet. Hitrost mora prilagoditi svojemu znanju, razmeram na smučišču in gostoti smučarjev na njem.

3. **IZBIRA SMUČINE:** Hitrejši smučar mora izbrati smučino tako, da ne ogroža smučarjev pred sabo.

4. **PREHITEVANJE:** Smučar lahko pol-jubno prehiteva, vendar v taki razda-lji, da ima prehitevani dovolj prostora za smučanje.

5. **NADALJEVANJE SMUČANJA:** Preden smučar odsmuča po progi, mora pogledati navzgor in navzdol ter se pre-pričati, da je to varno zanj in za dru-ge.

6. **USTAVLJANJE:** Smučar se ne sme ustavl-jati na zahtevnejših delih smučiš-ča, razen v sili, vendar naj se v vsa-kem primeru čim prej umakne.

7. **VZPENJANJE IN SESTOPANJE:** Smučar sme za vzpenjanje in sestopanje uporabiti le rob smučišča.

8. **UPOŠTEVANJE OZNAČB:** Smučar mora spoštovati informacije, signalne in prometne oznake na smučišču.

9. **POMOČ PRI NESREČI:** Pri nesreči je smučar dolžan po svojih močeh po-magati ponesrečencu.

10. **DOLŽNOST LEGITIMIRANJA:** Smu-

ear, udeleženec ali priča nesreče, kriv ali ne, se mora pri nesreči pustiti legi-timirati odgovorni osebi.

Nekaj o smučanju v Sloveniji

Prav Slovenci oziroma natančneje Blo-čani (prebivalci Bloške planote blizu Cerkniškega jezera) so verjetno prvi na svetu, ki so se znali na nekakšnih smučeh spustiti po bregu navzdol v za-vojjih. Seveda to niso bile takšne smu-či, kakršne poznamo danes, ampak le-sene, spredaj zakrivljene deščice, ki so imele na sredi usnat jermen, v ka-terega so vtaknili noge, pri spuščanju v dolino pa so za lažje zavijanje in za ravnotežje uporabljali dolgo leseno palico. Te smuei so znali bloški smučarji uporabljati že najmanj v 17. sto-letju, smučanje pa je leta 1689 opisal **Janez Vajkard Valvasor** v knjig Sla-va vojvodine Kranjske. Več o bloškem smučanju si sicer lahko prebereš v Gozdovniku št. 7, ki je izšel decembra 1999.

Je potem kaj čudnega, če smo Sloven-

OZNAKE NA SMUČIŠČU

OPOZORILNI ZNAKI

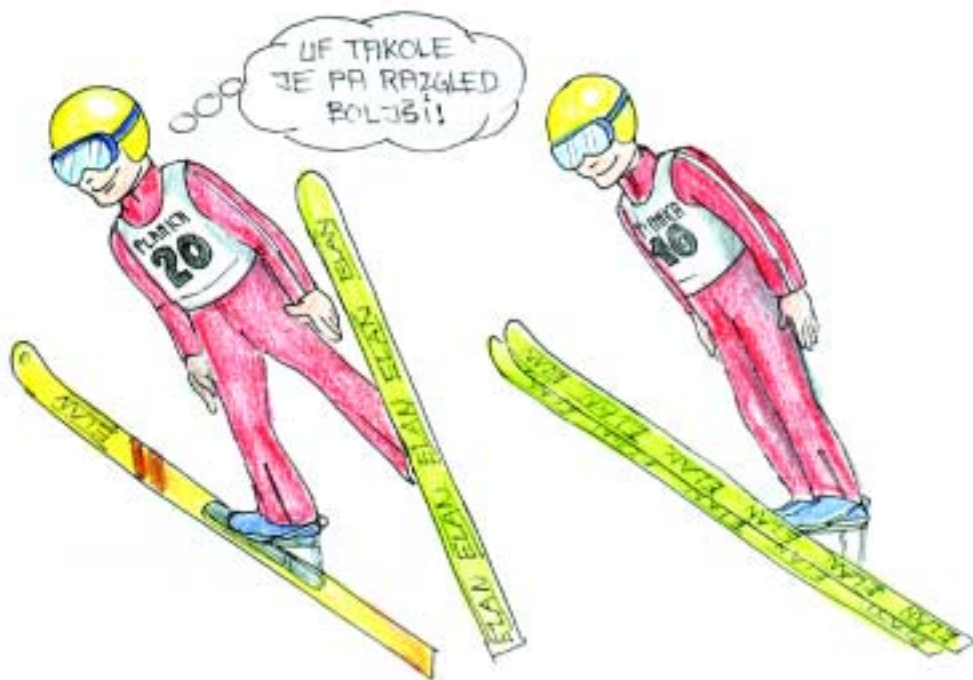
OBVESTILNI ZNAKI

ZNAKI PREPOVEDI

NASE VEŠTINE

ci danes narod smučanja, smučarjev in smučark? Naši vrhunski smučarji, skakalci, biatlonci, tekači in deskarji doživljajo uspehe na največjih tekmovanjih svetovnega razreda. Smučarske prireditve pa so pravi nacionalni prazniki. Po vsem svetu poznajo tradicionalni ženski slalom in veleslalom na Pohorju za zlato lisico, moški slalom in veleslalom za pokal Vitranc, smučarske skoke in polete na Planici in biatlonko tekmovanje na Pokljuki.

Še o smučarskih skokih

Slovenija ni le dežela alpskega smučanja, ampak tudi smučarskih skokov. Prvo tekmovanje v skokih je bilo v Sloveniji leta 1921 v Bohinju, prvo, 40-metrsko skakalnico pa so v dolini Planice zgradili v začetku 30. let. Leta 1933 so v Planici zgradili 70-metrsko skakalnico. Načrta za skakalnico sta skoraj sočasno naredila inženir **Stanko Bloudek**, ki se je sicer že izkazal z graditvijo več kopaljšč, ter stavbenik in gradbeni tehnik **Ivan Rožman**. Skakalnico so zgradili po njegovem načrtu. Na njej so že na prvem državnem prvenstvu leta 1934 skočili 60 metrov, mesec dni pozneje pa so najboljši skakalci na svetu že dosegli nov svetovni rekord, to je 92 metrov. Tudi magična meja 100 metrov je bila prvič presežena v Planici, in sicer že leta 1936. Po drugi svetovni vojni so skakalnico temeljito obnovili in tekmovalci so tudi v naslednjih letih na njej dosegali svetovne rekorde. Na novi skakalnici, zgrajeni leta 1969, so kmalu leteli tudi več kot 160 metrov daleč. V Pla-

Ali veš:

- Kateri slovenski smučar ali smučarka je osvojil/-a prvo olimpijsko medaljo v alpskem smučanju, kdaj in kakšna je bila ta medalja?
- Ali smo Slovenci kdaj imeli svetovnega prvaka v smučarskih skokih (če je odgovor da, koga)? Ali so naši skakalci že osvojili olimpijsko medaljo?
- Kakšen je zdaj svetovni rekord v smučarskih poletih? Kdo ga je dosegel, kje in kdaj?
- Kdo je najboljši slovenski biatlonec/biatlonka?
- Znaš naštetih najmanj 5 slovenskih smučarskih središč?

Odgovore lahko pošlješ na Gozdovnikov naslov do konca decembra.

nici zdaj letijo tudi prek 200 metrov - ta meja je bila prvič presežena leta 1994, prvi veljavni skok čez 200 metrov pa se je na treningu posrečil Fincu Toniju Niemineniu. Začetek 90. let je bil sicer tudi čas, ko so začeli skakalci spreminjati tehniko skokov. Prej so imeli namreč smuči vzporedno, tako imenovani škarjati slog, ki ga uporabljajo danes, pa je skakalcu omogočil, da se nagne naprej in tudi skače dlje.

VAŠA POŠTA

Med vašo pošto se je tokrat znašlo pismo tabornice Vanje, ki je malo pohvalila, malo pa pograjala našo revijo. Pisala nam je tudi Mateja, in sicer nam je poslala članek o letošnjem poletnem taborjenju svojega rodu. Še naprej ste vabljeni, da nam pišete vsi, ki bi radi sporočili svoja mnenja, in da nam pošiljate poročila ali reportaže z akcij. Tudi fotografije so dobrodošle!

Sem tabornica Vanja in vas prav lepo pozdravljam. Pišem vam, ker se mi zdi, da je vaš Gozdovnik malo prazen (vsaj meni se tako zdi). Kar malo sem bila razočarana, ko sem prebirala vašega Gozdovnika. Zdi se mi, da v njem manjkajo kakšne križanke in podobne igrice (rebusi, uganke), potem pa vam pošljemo pravilne odgovore. Drugače pa je Gozdovnik moja naj revija, kar sem jih kdaj brala!! Še naprej ga delajte, pa čeprav brez križank in rebusov. Še en predlog imam! V Gozdovnika napišite kakšen vic! Če vam to ni všeč, pa pač ni treba narediti!

Lep taborniški pozdrav!

Vanja (iz voda Katja smreka Godovič)

V revijo smo tokrat po vašem nasvetu dodali nekaj šal, križanke in uganke pa druge ...

TABORJENJE ŠENTRUPERT 2001

Taborjenje, deset brezskrbnih dni v naravi, spanje pod šotori, zabave ... Pomembno je omeniti, da teh deset dni preživiš brez starševskih oči, ki bi te nadzirale na vsakem koraku. Zate skrbijo vodniki, ki pa so zelo popustljivi. No ja, so tudi izjeme.

Letošnje taborjenje medvedkov in čebelic, tako imenovanih MČ-jev in gozdovnic in gozdovnikov, tako imenovanih GG-jev, je potekalo v začetku julija v vasi na Dolenjskem, imenovani Šentrupert. Ker je bilo na letošnjem taborjenju večje število taborečih, združili smo namreč dve taborjenji, je bil tudi prostor za tabor veliko večji kot lani. Če si se spustil po lesenih stopnicah po bregu navzdol, si po nekaj metrih prišel do kakih deset metrov visoke opazovalnice. Zraven je bila še kuhinja, v kateri je kraljeval pes Baron in naš glavni šotor, imenovan po naše kar »štabc«. Služil nam je tudi kot jedilnica. Če si odšel po poti na desno, si prišel najprej do večnega ognja, ki je imenu primerno ves čas taborjenja pridno gorel. Malo naprej je bil jambor, na katerem je v vetru plapolala zastava Zveze tabornikov Slovenije. Ob jamboru je bil vsako jutro in večer glavni zbor. Od tam si lahko videl MČ tabor. Šotori so bili postavljeni v obliki črke U. Po taboru so se podili na debudni MČejčki. Če si od »štabc« odšel po poti na levo, si prišel v GG tabor. Moral si seveda mimo lesenega mosta, ki ga je postavil vod Luna. Ta sedaj odhaja iz družine GGjev in se bo pridružil popotnicam in popotnikom. GG tabor je posebej sestavljen iz več vodovih taborčkov. Vsak vod mora skr-

beti za taborček, in ograjo, ki ograjuje taborček. Za našo jaso je bila jasa, na kateri smo velikokrat igrali odbojko. Nekaj metrov stran je stal »štabc«, v katerega so lahko vstopili samo vodniki. Tak je bil torej pogled na naš tabor.

Zdaj pa še malo o poteku dneva. Vstajali smo zjutraj ob osmi uri. Sledilo je umivanje in telovadba. Še vedno vsi zaspani smo se oblekli v kroje (taborniška bluza in rutka) in odšli v zbor. Po zajtrku je sledilo pospravljanje šotora in taborčka. Naše ocene so bile še kar zadovoljive, seveda če izvzamemo, da smo imele vsak dan slabše in da štiri dni sploh niso ocenjevali.

Dopoldanski čas je bil namenjen gozdnim šolam in veščinam. V gozdnih šolah smo se učili Morzejevo abecedo in semaforje (z rokami pokazana abeceda). Osvajali smo dve veščini: taborniškega izumitelja, kjer smo naredili dve hvalevredni klopci in kurirčka, za katerega velja, da je najtežja veščina. Že prvi dan smo morali prenašati sporočilo na daljavo. Na kratko: dve minuti se »dudlaš« neko besedilo, tečeš en kilometer, ga tam poveš in tečeš nazaj. Časa imaš deset minut. Naslednja preizkušnja je bila dan tišine. Največja groza, ki te lahko doleti. En dan, ne da bi odprl usta, je nemogoče. Če si pazljiv, te vodniki ne slišijo. Še bolje pa je to, da te MČ vodniki samo opozorijo in potem pozabijo povedati taborovodju. Znati smo morali vse črke Morzejeve abecede in semaforje ter jih v čim krajšem času pravilno pokazati. Dan samote in dan lakote sta potekala na isti dan. Zjutraj po zboru nismo nič jedli. Vsakega posebej so nas peljali v gozd in nas tam pustili do šeste ure zvečer. S seboj smo vzeli šotorsko krilo, križanke, svinčnike in liste ter veliko pijače. Sama sem bila na zelo prijetnem prostoru ob potoku. Čas sem si skrajšala s petimi do šestimi urami spanja. Ostali čas sem porabila za pisanje žur. Žure so šaljive pesmi, ki jih taboreči napišemo za vodnike in obratno. Vsebinska je ponavadi vzeta iz dogodkov na taborjenju. Nekatere izvajalce te veščine so pod drevo, na katerem so čakali več ur, prišle obiskat divje svinje, ki jih na tem koncu ni malo. Po kosilu je sledil počitek, ki smo ga izkoristili za kopanje v najbolj mrzlem potoku pod soncem. Imel je 15 stopinj C, mogoče še manj.

V popoldanskem času so potekale veščine. Večerje smo si kuhali sami, zato bi za nekatere obroke lahko rekli, v olupševal-

ni obliki, ponesrečeni. Ob večerih so potekale različne aktivnosti. Večeri ob ognju in taborniške igre ter ramsamsam. Zadnji večer ob ognju je bil namenjen prebiranju žur, ob katerih smo se zelo zabavali. Po tem so bili še krsti, nekateri hujši, nekateri blažji ter poroke. Naj omenim, da so se poročili skoraj vsi taboreči, to je okoli 35 parov.

V takem vrstnem redu je potekalo le kake pol taborjenja. En dan smo imeli 25 km dolgo celodnevno orientacijo za katero mislim, da je noben vod ni v celoti prehodil. Naš vod je našel 1., 5. in 6. točko, na kateri je bilo kosilo. Nato smo odšli v tabor. Le komu se da hoditi naokoli po vročini okoli 35 stopinj C.

Tu pa je še bistvo taborjenja – bivakiranje. MČji zapustijo tabor za eno noč, mi pa za dve noči. Vrnemo se šele tretji dan popoldne. MČji odidejo iz tabora 1 – 2 km stran, mi pa imamo težjo nalogo. Dobimo karto, na kateri je označen skupni bivač za vse GGje, do katerega moramo priti drugi dan. Oddaljen je bil približno 15 km ali malo več. S 17 kg težkimi nahrbtniki smo se odpravili do Mirne in umetnega jezera. Tam smo prespali v nekem seniku. Naslednji dan smo se malo pred poldnevom odpravili proti skupnemu bivaku. Zgodaj popoldne smo prispeli na cilj. Postavili smo bivač, skuhalih go-laž nato pa smo se začeli pripravljati na GG večer. Zvečer smo peli in se zabavali še dolgo v noč. Ker se nam ni dalo spati v bivaku, smo se ulegli kar ob ognju in tam zaspali. Sledila je še pot nazaj v tabor. Na poti smo prepevali. Med našim izborom se je za čuda znašle tudi pesem Bela snežinka, ki za mesec julij ni najbolj primerna.

V času taborjenja se nam je dogodilo veliko prigod. Nekatere niso ravno najlepše, zato o teh ne bi pisala. Kakorkoli že, še ene nepozabne počitnice so za menoj in komaj čakam naslednje. Dobro vem, da bo naslednje taborjenje še desetkrat boljše od tega. Do takrat pa se bom rada spominjala še enih počitnic v Šentrupertu na Dolenjskem.

Mateja Malovrh, 12 let

Rod svobodnega Kamnitnika Škofja Loka

GOZDOVNIK - priloga taborniške revije Tabor. Za 200 tolarjev ga je mogoče dobiti tudi v samostojni obliki, vsi slovenski gozdovniki in gozdnice (taborniki in tabornice od 11 do 15 let) pa ga dobijo zastonj, saj je vključen v članarino. Izhaja trikrat na leto. Številka 13, november 2001.

Gozdovnika je zasnoval Malus (Miha Logar). Urednica: Špela Novak. Logotip in Gozdovnikova pisava: Luna (Tea Šifrer). Postavitev na računalniku: Bizi (Igor Bizjak). Ilustratorja: Šeki (Jaka Bevk), Neva (Nevenska Vrba). Fotografiji na naslovnici: Muc (Miha Maček).

TABOR - taborniška revija. Glavni urednik: Igor Bizjak. Odgovorni urednik: Matija Tonejc. Predsednik izdajateljskega sveta: Marjan Moškon. Naslov uredništva: Revija Tabor, Parmova 33, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/300-08-20. Faks: 01/43-61-477. Email: zts@guest.arnes.si. WWW: www.zts.org. Tekoči račun: 50101-678-47184. Na podlagi zakona o davku na dodano vrednost (Ur. list, št. 89/98) sodi revija med proizvode, za katere se obračuna davek na dodano vrednost po stopnji 0 %. Grafična priprava: Tridesign, d. o. o., Ljubljana. Tisk: Tiskarna Skušek, d. o. o., Ljubljana.

Ilustrirala Neva